

1

Továbbra is erősen csapadékos, nedves idő várható. Sajtóközleményében Isten hangsúlyozta, az emberekből mostanra végképp elege lett. Bár elismerte, hogy az emberi faj egyedei mind egy szálig az ő teremtményei, de hozzátette, azt soha nem gondolta volna, hogy ezekből a lelkes kreatúrákból végül ennyire megátalkodott, gonosz, semmirekellő banda válik. Az Úr a Kossuth Rádió kérdésére válaszolva azt is elmondta, terve szerint ezúttal minden teremtményét elpusztítja. Az összes sárkányfog-veteményt, kivétel nélkül. Nem kívánja újra elkövetni régi hibáját. Elemzők szerint Isten Noéra és családjára gondolt, mikor „régibűjűt” emlegette.

Ki akartam kapcsolni a rádiót, de nem volt bekapcsolva. Nem mondhatnám, hogy meglepődtem. Megszoktam már, hogy valaki folyton beszél a fejemben.

Már reggel koraesti félhomály volt, a hálószoba ablakán alig lehetett kilátni, mintha valaki a gangról slaggal locsolta volna a vizet az üvegre.

Még álltam kicsit az ablaknál, aztán visszabújtam az ágyba. Elhatároztam, hogy az előttem álló újabb kilátástalan napot megint régi receptek olvasgatásával fogom lopni. Nyakig húztam a paplant, majd felvettem az éjjeliszekrényről Emma asszony 1902-es szakácskönyvét, és belemerültem a pálinkás fenyőmadárleves elkészítésébe. Később becsuktam a szemem, és a kókuszdió helyes árnyáról tűnődtem félálomban. Ám ezúttal nem működött máskor oly hatékony létfelejtőtechnikám. Hiába próbáltam a madár áttört húsából készült gombócokra koncentrálni, gondolataim, mint esőcseppek a zsíros bőrkabátról, leperegtek a receptről. Azután egyszer csak, mintegy varázsütésre, kipattant a szemem. Nem tudtam tovább az ágyban maradni. Kiköpött a paplan. Hirtelen teli lettem tettvággyal, ami az utóbbi időben a legkevésbé sem volt jellemző rám. Úgy gondoltam, ez az apokaliptikus délelőtt éppen alkalmas lesz arra, hogy bemenjek a kiadóba, és mindent töredelmesen bevalljak Mórnak.

Azon a lucskos, sötét, őszi délelőttön végül úgy döntöttem, nem rettegek és nem bujkálok tovább. Talán gyónni akartam a vég előtt. Szokásos reakciója ez minden lelkes lénynek, még a materialistáknak is. Még az istentelen Kádár is papot hívatott, mikor érezte, jó a Kaszás.

Bekapcsoltam a rádiót a fürdőszobában. Kétszer is ellenőriztem, tényleg a rádió szól-e, vagy megint csak valami kóbor hang a fejemben.

„2008. szeptember 25-e van, csütörtök, Eufrozina napja”, mondta a bűgő női hang. Ettől a névtől, hogy Eufrozina, rögtön megtisztulni támadt kedvem. Úgy éreztem, Eufrozina napján az ember nem lehet mocskos. Eufrozina biztosan egy szent nő volt, erényes királyné

vagy szeplőtelen apáca, esetleg szűz vértanú, Eufrozina előtt tisztán kell megállnom. Meg aztán, az ember ne menjen büdösen a kiadóba, régi szabály ez a céhben. Ha frissen borotvált, pacsuliszagú, vasalt ingű íróval találkozol az utcán, biztos lehetsz benne: vagy a kiadóba megy előlegért, vagy nőhöz.

Akkor már két hete nem jöttem elő az ágyamból, kedélytelen voltam és gyűrött. Legfőképpen pedig büdös, rám fért az alapos tisztálkodás. Elterpeszkedtem a forró, habos vízzel telt fürdőkádban, másfél óráig áztam mozdulatlanul, csendben. Csak a rádió duruzsolt halkán. Még a sárga kacsámhoz se szóltam, sőt, egyetlen krimi se emeltem le a kád melletti polcra, ahol kedvenc bűnügyi regényeim sorakoztak. Később felültem, és egy kínai lánytól tanult ősi keleti légzéstechnikával gyűjtöttem energiát.

A lányt tíz éve ismertem meg, kíségtett az apja büféjében, ahová akkoriban gyakran betértem ebédelni. Az erzsébetvárosi albérletem melletti házban működött ez az olajszagú, koszos ázsiai kifőzde. A lány úgy hívatta magát velem: Illatos Felhő. Gyömbérillatú volt és légies. Ahhoz képest, hogy kínainak született, meglepően nyúlánk leányzó: 189 centi magas. Vadszilvaszínűre festett bubifrizura, vágott mandulaszemek, apró, hegyes mellek, a nyakán puha kacsapihék, óriási bőrröndesség. Úgy főzött, mintha wokkal a kezében jött volna a világra. Olyan kucsmagombás, garnélarákos üvegtésztát tudott készíteni, hogy Chan Yan-tak, az első háromcsillagos kínai sztárszakács is rábólintott volna. Rövid és heves kapcsolatunk végére kellemetlen incidens tett pontot. Éppen a déli menüt (pekingi leves, szerzetesek eledele, sült banán) majsoltam

gyanútlanul egy koratavaszi késődélelűtán a Zokogó Sárkányban, mikor Illatos Felhő édesapja – hívjuk Haragvó Zivatarnak – előbukkant a konyhaluk átláthatatlan gőzéből. Fekete nyelvű hűsvágó bárdal hadonászott az orrom előtt, ciccegő hangján azt üvöltötte, ha még egy éjszakát a lakásomon tölt a lánya, levágja a tökeimet. Mind a kettőt. Félrenyeltem a csípős káposztát, krákogtam, köhögtem. Csak később tudtam meg, mi volt az ábra. A tizenhét éves Illatos Felhő már jegyben járt. Haragvó Zivatar egy ukrán cipőnagykeresnek ígerte oda, e frigyhez a lánynak kicsit sem fűlött a foga. Mert ő engem szeretett. Persze az a körűlmény, hogy Illatos Felhő kit szeret, senkit nem érdekelt, főleg a lány apját nem. Hogy őszinte legyek, még engem se. A tökeim hirtelen sokkal fontosabbak lettek a szerelemnél. Mert, mi tagadás, mennyei élvezet esténként egy feszesmellű, kiskorú, ázsiai tündérből osztrigaszószot lefetyelni, de igazán mégiscsak az nyűjt nyugalmas közérzetet a férfiembernek, ha bizton tudja, a golyói a helyűkөн vannak, és belátható ideig a helyűkөн is maradnak. Végűl Haragvó Zivatar megenyhűlt. A háta mögé rejtette a véres bárdot, elmosolyodott, és megkérdezte, ízlik-e a kaja. Vagyis, hogy értem-e? Hát értettem. A szerzetesek eledelét már be sem fejeztem, a sült banán is ottmaradt, és hanyatt-homlok menekűltem a kifűzűdéből. Még aznap új albérletet kerestem, Illatos Felhűt pedig soha többé nem láttam.

Fél óráig gyakoroltam a már langyos és szűrke fűrdűvűzben az ellazítű, energiafelsűvű légzűstechnikát: nagyon lassű levegűvűtelek, aprű, gyors kilégzűsek. A világból kiszűvod az összes jűt, majd a rosszat aprű kis adagok-

ban köpöd ki. Mikor úgy éreztem, már feltölteztem elegendő erővel a rám váró kínos beszélgetéshez, a testemet tetőtől talpig beszappanoztam. Lezuhanyoztam, megszikáltam fogaimat fehérítő fogkrémmel, hajamat korpásodás elleni samponnal mostam meg. Végül dörzskővel lereszeltem sarkamról a bőrkeményedést. Kimásztam a kádból, meztelenül a tükör elé álltam, hogy megborotválkozzak. Vastag szőrbunda takarta arcomat, alig ismertem magamra. Sokáig néztünk farkasszemet: én és a tükörképem. Meg kellett állapítanom, már nem vagyok a régi. Oké, az orrom még mindig eléggé előkelő és tekintélyt parancsoló. Nőorvos nagyapámnak se volt különb. Az arcélem is kemény. Talán a homlokom is van olyan arisztokratikus, mint egykor. De be kellett látnom, hogy kék szemem a küzdelmes évek során sokat szürkült, már-már pocsolyaszínű lett. A bőröm száraz és fénytelen, akár a napszíta vitorla. A hajam is jóval ritkább, mint pár éve. Szemem alatt sötét karikák. A bal szemöldököm feletti csillagalakú anyajegy pedig mintha összeszáradt volna. És mély ráncok húzódtak a homlokomon. Alig néztem ki többnek negyvennél.

Harmincnégy éves voltam.

A kávé a kád szélén, és egy pohárka vérvörös, meggyillatú Bodrikutya is türelmesen várakozott a mosdó feletti üvegpolcon. A számból kék Camel lógott, az arcomon fehér hab, volt bennem valami belmondós. Újságíró nagyapám kéknyelű borotvájával húztam le államról a megvastagodott szőrszálakat. Mikor a pengét kicseréltem, megfordult a fejemben, ami a magamfajtának meg szokott fordulni a fejében, ha zsilettet lát.